

Конкурс
„България в мечтите ми”
Есе

Родино моя, Българияйю!

Обичам твоите гори, скали, реки и езера, твоите поляни с ароматни цветя, вълшебните песни на сладкопойни птички, звънливия смях на децата.

Обичам твоето минало, настояще и бъдеще. Бъдеще, за което мечтая, и което очаква нас, шестнадесетгодишните.

В мечтите ми ти си най-прекрасната страна на планетата: със своите щастливи хора, забързани и усмихнати, със своята чиста природа, с богатствата на Земята, използвани разумно, с училищата, в които децата създават работи и изобретяват космическа апаратура.

Мечтая всички българи да работят за теб, Родино, независимо дали живеят на територията ти, в Европа или отвъд океана. Да не се срамуват да се наричат българи, да учат децата си на роден език, да помнят героичното ти минало и работят за по-добро настояще. Искам децата на моята възраст да обичат родния си дом, да посадят дръвче в родното си място, да познават историята на рода си. Да пеят български песни и танцуват български народни танци, да вържат мартеничка на близките си, да подадат ръка на нуждаещи се.

Мечтая нашето поколение да вземе най-доброто от настоящето – с ум и сърце да създаде нови постижения в областта на науката и техниката. Да открие нови звезди и да мечтае да ги види отблизо. Да изследва нови животински видове и създаде нови лекарства за неизлечими досега болести, да изследва земните недра и открие непознати богатства.

Ние, шестнадесетгодишните, да станем образовани и достойни, за да отговорим на очакванията на обществото. В каквато и област да работим, да го правим така, че децата ни да се гордеят с нас. Всеки един от нас избира пътя, по който ще върви, за да достигне мечтаната цел. По този път ще има препятствия, трудности ще ни отказват и ще ни връщат назад, но ние ще избираме друг път и пак ще вървим към неизменната цел – нашата. Защото няма нещо по-силно от стремежа на човек. Той, стремежът, е запазил човечеството, дал му е сили да се бори с врагове, природни бедствия, болести.

Стремежът към свобода, Българияйю моя, те е запазил, за да те има. Да наричаме наша земята, на която живеем, да говорим на наш език, български църкви и манастири да пазят нашата вяра. Да изкачваме нашите планини с горди, непристъпни върхове, реките да носят свежест и прохлада, житните поля да блестят като позлатени.

Мечтая тази природна красота да видят и моите деца. Да се любуват на свежестта на гората, на огледалната повърхност на езерата, на чудните песни на славейчето и чучулигата, на закачките на врабчетата.

От нас зависи природата ти, Родино, да бъде чиста и да ни носи здраве и радост. Горди орли да се вият във висините, щъркели да потрақват с клонове, деца да се

плисқат в бистрите реки. А въздухът да бъде толкова чист, че да дишаме с пълни гърди, без страх от вредни съставки.

А ние, пораснали, осъзнали своята отговорна роля към теб, Българийо, ще предаваме на децата си опита, който сме натрупали. Ще продължим да работим за мечтите си, докато силите и духът ни позволяват. Историята ни показва, че българският дух е неизчерпаем и несломим, въпреки трудностите и бедите, които са го съпътствали през вековете.

Мечтите на твоите чедра, Родино моя, са те запазили 13 века, превели са те през робство и владичество с цената на хиляди жертви, дали са ти сили и увереност да се наредиш сред останалите страни в Европа.

От нас, твоите деца, зависи твоето бъдеще – без ветрове и бури, войни и нещастия. Мечтите си за теб, Българийо, ще превърнем в реалност – високо развита страна, уважавана и ценена за постиженията си, с достойни хора, борещи се за мир и свобода на цялото човечество.

В мечтите ми ти си единствена!

Пламена Светославова Петрова
9. клас, БСУ „Д-р Петър Берон”
гр. Прага